

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/77/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122391920
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122391920.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: PM-Garage, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 53 954 114, zastúpeného spoločnosťou: Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolského 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Baltázárom Mucskom, advokátom, so sídlom A. XX, XXX XX B. - C. D. E. C., o zaplatenie sumy 511,00 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/65/2022-170 zo dňa 31.05.2023,

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina 5C/65/2022-170 zo dňa 31.05.2023 potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 511,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 511,00 eur od 20.12.2021 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému právo na ich náhradu v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia žalovanej istiny s príslušenstvom priznanej napadnutým rozhodnutím. Svoju žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 14.08.2021 došlo v F. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Fiat 500L, EČV: G. poškodenej G. H. A. (právnej predchodkyne žalobcu – v rozsudku označenej ako poškodený – poznámka odvolacieho súdu) prevádzkou motorového vozidla Škoda Felicia EČV: F. (v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného, ktorý uvedenú poistnú udalosť eviduje pod č. 9570075013). Poškodený nechal poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odviezť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 4/2021 zo dňa 06.09.2021, na základe ktorej žalobca prenajal poškodenému náhradné motorové vozidlo značky Fiat Tipo za nájomné vo výške 37,00 eur denne a za jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,00 eur. V zmysle Protokolu o prenájme náhradného vozidla č. 4/2021 bolo náhradné vozidlo dané poškodenému do užívania dňa 06.09.2021. Nájom náhradného vozidla trval od 06.09.2021 do 04.10.2021 po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, t. j. až do ukončenia opravy a doručenia krycieho listu. V uvedenej dobe nemohol poškodený so svojím motorovým vozidlom, (ktoré bolo v dôsledku škodovej udalosti poškodené), nijakým spôsobom disponovať. Po dobu trvania nájmu poškodený nemal k dispozícii iné motorové vozidlo. Nájom náhradného motorového vozidla bol pritom pre poškodeného nevyhnutný z dôvodu zabezpečenia vykonávania jeho zárobkovej činnosti. Po ukončení doby trvania

nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 0042021 zo dňa 07.10.2021, splatnú dňa 22.10.2021, na sumu 1.103,00 eur za dobu užívania náhradného vozidla od 06.09.2021 do 04.10.2021, t. j. 29 dní. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla, za ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovaného. Dňa 07.10.2021 poškodený odplatne postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla vo výške 1.103,00 eur spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z faktúry č. 0042021 v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 07.10.2021 vznikla žalobcovi voči žalovanému pohľadávka vo výške 1.103,00 eur, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanému. Listom zo dňa 03.12.2021 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 02.12.2021 ukončil šetrenie poistnej udalosti a že poistné plnenie predstavuje sumu 592,00 eur. Žalovaný mu priznal plnenie len za 16 dní nájmu náhradného vozidla a nepriznal tiež plnenie z titulu poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla. Dňa 06.12.2021 žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie za nájom náhradného motorového vozidla poškodeným vo výške 592,00 eur. Žalovaný tak svojvoľne a bezdôvodne na základe individuálnych výpočtov zamestnanca či likvidátora žalovaného krátil poistné plnenie, a teda konal v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila i súdna prax, v zmysle ktorej skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo ku vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na viacero súdnych rozhodnutí napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018 a iné. Žalovaný sa dostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia vo výške 511,00 eur, a to ku dňu 20.12.2021, nakoľko bol povinný poskytnúť poistné plnenie žalobcovi do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie.

3. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto spore s odôvodnením, že v návrhu na vydanie platobného rozkazu žalobca uvádza, že na základe zmluvy sa previedla budúca pohľadávka. Ďalej uviedol, že faktúra za prenájom náhradného vozidla nie je automaticky ekvivalentom skutočnej škody vzniknutej poškodenému, za ktorú by mal v plnom rozsahu niesť zodpovednosť žalovaný, navyše za situácie, ak táto pohľadávka bola postúpená na samotného vystavovateľa tejto faktúry. Z predložených dôkazných prostriedkov nevyplýva tá skutočnosť, či pohľadávka žalobcu na zaplatenie nájomného za prenajaté náhradné vozidlo bola poškodeným skutočne uhradená. V danom prípade samotná škoda nie je daná objektívnym poškodením veci, ale vzniká vynaložením zvýšených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla, a preto je v konaní rozhodujúce, či reálne došlo k úbytku v majetkovej sfére poškodeného. Poškodený nemohol postúpiť právo na náhradu škody na žalobcu, ak mu samotná škoda nevznikla, nakoľko predmetom postúpenia môže byť len určitá pohľadávka (právo na plnenie od dlžníka), a nie celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla. Žalovaný tiež namietal účelnosť nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla, ktoré podľa jeho názoru možno považovať za účelne vynaložené iba v takom rozsahu, ktorý zodpovedá dobe nevyhnutnej na opravu motorového vozidla. Neprimerane dlhú dobu, počas ktorej bolo vozidlo poškodeného pristavené v servise, žalobca odôvodňuje skutočnosťou, že až 04.10.2021 mu žalovaný doručil krycí list, kedy bolo vozidlo bezodkladne uvoľnené poškodenému. Potreba vystavenia krycieho listu zo strany poisťovne nevyplýva zo žiadneho dôkazu, ktorý žalobca doložil do spisu a nevyplýva ani z voľne dostupných informácií na webovom sídle servisu. Žalobca nepreukázal deň, kedy mu bol doručený krycí list a ani komunikáciu, ktorá mala tejto skutočnosti predchádzať a v Zmluve o nájme zo dňa 06.09.2021 žalobca už vopred uviedol dátum 04.10.2021, na ktorý sa zmluva dojednala. Vzhľadom k rozsahu poškodení vozidla poškodeného bola doba prenájmu náhradného vozidla neprimerane dlhá a neúčelná. Napokon i sám žalobca potvrdil, že dôvodom predĺženia doby bola iná okolnosť než oprava vozidla.

4. Žalobca v žalobnej replike poukázal na to, že otázka aktívnej vecnej legitímácie bola v obdobných prípadoch už riešená súdnou praxou so záverom, že jej existencia je daná. K argumentácii žalovaného o neprimeranej dĺžke nájmu náhradného vozidla uviedol, že doba prenájmu motorového vozidla

bola v priamej úmere s promptnosťou šetrenia poisťnej udalosti a vydaním krycieho listu zo strany žalovaného. Z predloženého potvrdenia autoservisu vyplýva, že krycí list bol zo strany žalovaného doručený autoservisu dňa 04.10.2021. Až poskytnutím peňažného plnenia, ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného, resp. autoservisu, je škoda na poškodenom vozidle reparovaná. Samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený totiž ešte nemá okamžitú možnosť vrátiť náhradné vozidlo. Po pripísaní plnenia na účet autoservisu tento informoval poškodeného o možnosti prevzatia opraveného vozidla. Až potom bola reparovaná možnosť užívania predmetu vlastníctva. V danej súvislosti žalobca zdôraznil, že v prípade vykonávania opráv motorových vozidiel v dôsledku poisťných udalostí je zo strany autoservisov bežne uplatňované zádržné právo k opravovanému motorovému vozidlu, a to až do momentu zaplataenia fakturovanej ceny opravy poškodeného motorového vozidla, resp. poskytnutia poisťného plnenia poisťovňou alebo krycieho listu zo strany poisťovne. Až následne tak dochádza k vydaniu opraveného motorového vozidla poškodenému.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal konajúci súd preukázaný skutkový stav popísaný žalobcom v podanej žalobe. Konkrétne bolo zistené, že dňa 14.08.2021 došlo k dopravnej nehode, ktorá bola spôsobená prevádzkou osobného motorového vozidla, ktoré je poistené u žalovaného. V dôsledku škodovej udalosti poškodený svoje osobné motorové vozidlo nemohol užívať. Dňa 06.09.2021 uzatvoril poškodený ako nájomca so žalobcom ako prenajímateľom Zmluvu o nájme č. 4/2021, v zmysle ktorej bol dohodnutý nájom osobného motorového vozidla značky Fiat Tipo s dobou nájmu od 06.09.2021 do 04.10.2021, teda počas nevyhnutného času opravy poškodeného motorového vozidla s dohodnutým zmluvným nájomným vo výške 37,00 eur za deň prenájmu. Dňa 07.10.2021 žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 0042021 na sumu celkom vo výške 1.103,00 eur za prenájom motorového vozidla prenajatého poškodenému na základe vyššie uvedenej zmluvy v trvaní prenájmu 29 dní, čo pri výške nájmu uvedeného vo faktúre predstavuje sumu 1.103,00 eur. Dňa 07.10.2021 bola medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky, z obsahu ktorej mal súd preukázané, že poškodený má pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.103,00 eur. Postupca touto zmluvou postúpil postupníkovi, t. j. žalobcovi, túto pohľadávku a žalobca sa zaviazal poškodenému uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu vo výške 1.103,00 eur, pričom táto suma zodpovedala faktúre č. 0042021 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi za náhradné motorové vozidlo. V článku 5. tejto Zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok postupcu na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nárok postupníka na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, sa podpisom tejto zmluvy započítajú, pričom postupník, čiže žalobca, si bude pohľadávku podľa bodu 1. Zmluvy (nárok na poisťné plnenie vo vzťahu k poisťovni) vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Poškodený oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému listom zo dňa 07.10.2021. Žalovaný listom zo dňa 03.12.2021 oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie poisťnej udalosti a poskytuje mu poisťné plnenie vo výške 592,00 eur, keď odpočítal sumu vo výške 511,00 eur ako náklady na náhradné vozidlo za 13 dní a náklady za pristavenie vozidla, t. j. priznal nájom za 16 dní.

6. Prvýkrát rozhodol v merite veci Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 5C/65/2022-147 zo dňa 07.12.2022 tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, a súčasne priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %. Na základe odvolania žalovaného uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením sp. zn. 6Co/14/2023 zo dňa 28.02.2023 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

za účelom opätovného vyhodnotenia nároku žalobcu na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, a to najmä uplatnenie tejto náhrady v súvislosti s časom, kedy poškodené motorové vozidlo už po čase jeho opravy (po 30.09.2021) bolo naďalej ponechané v autoservise bez možnosti poškodeného toto motorové vozidlo užívať.

Či nájomné účtované za nájom náhradného vozidla bol za celé deklarované obdobie, t. j. od 06.09.2021 do 04.10.2021 účelný a nevyhnutný s prihliadnutím na fakt, že osobné motorové vozidlo poškodeného bolo už 30.09.2021 opravené, avšak poškodenému bolo auto odovzdané až po doručení krycieho listu dňa 04.10.2021.

7. Následne na základe doplneného dokazovania súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v jeho uznesení opätovne posúdil prejednávany spor a konštatoval, že nezistil iný skutkový stav (popísaný v bode 5. tohto rozhodnutia), ani nedospel k inému právnemu záveru, ako už prezentoval vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí.

8. Na zistený skutkový stav okresný súd aplikoval ust. § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6 až 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú

prevádzkou motorového vozidla (ďalej „zákon č. 381/2001 Z. z.“) a ust. § 442 ods. 1, § 524 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, pričom opätovne dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

9. V otázke aktívnej vecnej legitímácie okresný súd ustálil, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 07.10.2021 ďalej aj „Zmluva“), uzatvorená medzi postupcom,

t. j. poškodeným a postupníkom, t. j. žalobcom, ktorou došlo v súlade s ust. § 524 Občianskeho zákonníka k postúpeniu pohľadávky vo výške 1.130,00 eur je platným právnym úkonom. Uvedená pohľadávka bola v bode 1. tejto Zmluvy riadne identifikovaná. Zmluvné strany sa tiež v bode 4. Zmluvy dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky s tým, že výška dohodnutej odplaty (1.130,00 eur) zodpovedala nároku žalobcu voči poškodenému vyplývajúcej z faktúry za prenájom náhradného vozidla. V bode 5. Zmluvy sa zmluvné strany zároveň dohodli na započítaní vzájomných nárokov, t. j. na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo. Navyše sám žalovaný po postúpení predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu poskytol žalobcovi časť poistného plnenia za zapožičanie náhradného vozidla. Z toho vyplýva, že v čase poskytnutia plnenia na základe vystavenej faktúry žalovaný nemal pochybnosti o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom. Žalobca sa teda stal vecne legitímovanou osobou na uplatňovanie nároku na náhradu škody.

10. K samotnému uplatnenému nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla okresný súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že poškodený používal náhradné motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, a to v období od 06.09.2021 do 04.10.2021, t. j. 29 dní. Súčasne z čestného vyhlásenia poškodeného vyplynulo, že v čase prenájmu bolo poškodené motorové vozidlo v autoservise a po dobu opravy vozidla poškodený nemal k dispozícii iné motorové vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol preto nevyhnutný. Keďže žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie celkom vo výške 592,00 eur a neuznal náklady na použitie náhradného vozidla za 29 dní, ale len za 16 dní, a zároveň mu odpočítal sumu poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,00 eur, sporným v tomto konaní zostal rozdiel medzi fakturovaným nájomným a poskytnutým poistným plnením v sume 511,00 eur.

11. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany poisťovne dňa 04.10.2021 bolo poškodené motorové vozidlo bezodkladne odovzdané držiteľovi dňa 04.10.2021. Z faktúry vystavenej autoservisom je zrejмый dátum dodania tovaru 30.09.2021, teda auto bolo opravené už dňa 30.09.2021, avšak poškodenému bolo auto odovzdané až po doručení krycieho listu dňa 04.10.2021. Okresný súd bol toho názoru, že pokiaľ mal poškodený prenajaté náhradné motorové vozidlo od 06.09.2021 do 04.10.2021, t. j. po dobu 29 dní, kedy mal svoje poškodené motorové vozidlo umiestnené v servise, v dôsledku čoho ho nemohol používať, že túto dobu prenájmu náhradného motorového vozidla posúdil ako dôvodnú a preukázanú.

12. Pri posudzovaní účelnosti a dôvodnosti nákladov aj z hľadiska ich časového rozsahu prvoinštančný súd zohľadňoval predovšetkým okolnosť skutočného obmedzenia poškodeného v možnosti užívať vlastné motorové vozidlo v dôsledku vzniknutej dopravnej nehody, ktorá vznikla zavineným konaním poisteného u žalovaného. Z predložených listinných dôkazov v priebehu konania súd nemal preukázané, že by poškodený mal akúkoľvek možnosť ovplyvniť začiatok a trvanie vykonávania opravárenských prác na poškodenom motorovom vozidle alebo možnosť prevzatia opraveného motorového vozidla skôr ako 04.10.2021. Pokiaľ ide dĺžku opravy vozidla, konajúci súd poukázal na potvrdenie o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla autoservisom, podľa ktorého bolo motorové vozidlo poškodeného prevzaté do autoservisu za účelom opravy dňa 06.09.2021 a po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany žalovaného dňa 04.10.2021 bolo poškodené motorové vozidlo bezodkladne odovzdané poškodenému. Aj z vyjadrení viacerých autorizovaných servisov, ako napr. ALTERIA MOTOR, s.r.o. Žilina zo dňa 30.03.2022, MD-Bavaria Žilina, s.r.o zo dňa 02.11.2021, FINAL - CD Žilina zo dňa 30.03.2022, vyplýva, že popísaný postup autoservisu, je bežnou obchodnou praxou uplatňovanou pri oprave motorového vozidla v prípadoch, kedy náklady za opravu poškodeného vozidla uhrádza poisťovňa z povinného zmluvného poistenia (ďalej aj „PZP“). V deň ukončenia prác na poškodenom motorovom vozidle autoservis vystaví faktúru, ktorú automaticky odosiela do príslušnej poisťovne, ktorá je z PZP vinníka nehody a je povinná faktúru zaplatiť. V prípade ak je poisťovňa zmluvným partnerom autoservisu, ako náhrada úhrady faktúry sa využíva tzv. krycí list vystavený príslušnou poisťovňou, ktorý doručuje autoservisu, a ten potom vydá poškodenému opravené motorové vozidlo bezodkladne po doručení krycieho listu. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že skutočná škoda, ktorá v dôsledku poistnej udalosti vznikla poškodenému, predstavuje nájomné za ním prenajaté osobné motorové vozidlo v rozsahu 29 dní. Poškodený svoje poškodené motorové vozidlo odovzdal na opravu do autoservisu dňa 06.09.2021, a preto v období, počas ktorého bolo jeho motorové vozidlo v autoservise,

bol poškodený nútený zapožičať si náhradné motorové vozidlo u žalobcu. V konaní nebola sporná skutočnosť, že poškodený prišiel o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinil subjekt poistený u žalovaného. Pokiaľ ide o posúdenie nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov, v danom prípade je podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej poisteným u žalovaného, poškodený nemohol používať svoje motorové vozidlo a musel si vypožičať náhradné vozidlo, ktoré si prenajal od žalobcu. V danej súvislosti okresný súd opätovne poukázal na čestné vyhlásenie poškodeného, v ktorom poškodený uviedol, že po dobu opravy vozidla nemal k dispozícii iné motorové vozidlo, a preto bol prenájom náhradného vozidla nevyhnutný. Súd uvádza, že možnosť využiť náhradné vozidlo počas doby opravy vlastného motorového vozidla je akosi formou kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného, slúži tiež na zachovanie sociálneho komfortu poškodeného. Potom úhrada za nájom náhradného vozidla je dôvodná za dobu, počas ktorej nemohol poškodený užívať svoje motorové vozidlo a bol počas opravy svojho motorového vozidla obmedzený vo svojom vlastníckom práve k svojmu motorovému vozidlu, pričom túto skutočnosť nezavinil. V priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a opravou svojho vozidla bol nútený požičať si iné vozidlo, za ktoré musel uhradiť nájomné, čím mu preukázateľne vznikla škoda, ktorá je krytá z povinného zmluvného poistenia.

13. Nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla za dobu opravy poškodeného motorového vozidla z titulu škodovej udalosti zavinenej poisteným z žalovaného v rozsahu 29 dní (od 06.09.2021 do 04.10.2021) bola podľa názoru prvoinštančného súdu preukázaná nájomnou zmluvou, potvrdením o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu, ako aj čestným prehlásením poškodeného. Pri preukázaní dĺžky nájmu je podľa názoru konajúceho súdu potrebné vychádzať z uvedených listinných dôkazov a nie z dátumu vyhotovenia faktúry za opravu dňa 30.09.2021 ako dátumu „dodania tovaru, poskytnutia služby“. V uvedený deň bola totiž len vystavená faktúra. Zároveň v konaní nebolo preukázané, že by poškodený mohol ovplyvniť dĺžku nájmu náhradného vozidla a ani to, že by poškodený mal objektívnu možnosť prevziať opravené motorové vozidlo, resp. že by bol autoservisom vyzvaný na prevzatie motorového vozidla, už v deň vystavenia faktúry, t.j. 30.09.2021, t.zn. skôr, ako bol autoservisu doručený vo vzťahu k úhrade opravy poškodeného motorového vozidla žalovaným vystavený krycí list. Je tak zrejmé, že v tomto prípade poškodený nemohol nijako ovplyvniť dĺžku opravy jeho motorového vozidla a ani jeho vydanie autoservisom, keďže k nemu v zmysle zaužívanej a bežnej praxe autoservisov dochádza až po doručení krycieho listu. S prihliadnutím

na uvedené skutočnosti argumentáciu žalovaného, ktorá prenáša zodpovednosť za dobu trvania nájmu v rozsahu 29 dní na poškodeného, resp. autoservis, okresný súd vyhodnotil ako účelovú. Z predložených listinných dôkazov mal súd preukázané, že dňa 30.09.2021 vystavil autoservis Auto Becchi, s.r.o. faktúru č. 22100755 za opravu poškodeného vozidla, ktorá bola následne odoslaná žalovanému, ktorý v zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 04.10.2021 poskytol autoservisu poistné plnenie za vykonanú opravu poškodeného motorového vozidla poškodenému až dňa 04.10.2021. Skutočnosť, že žalovaný doručil autoservisu krycí list až dňa 04.10.2021, nemôže byť na ťarchu poškodeného, resp. žalobcu. Náklady za prenájom náhradného motorového vozidla je nevyhnutné považovať za účelne vynaložené až do momentu reálneho odovzdania motorového vozidla poškodenému,

ku ktorému dochádza až zaplatením fakturovanej sumy, resp. poskytnutím poistného plnenia alebo krycieho listu zo strany poisťovne, teda nie vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla bez možnosti jeho reálneho užívania poškodeným. Keďže prvoinštančný súd nemal v konaní preukázané, že by poškodený akokoľvek mohol dobu opravy poškodeného motorového vozidla, ako aj možnosť prevzatia opraveného motorového vozidla ovplyvniť, dospel k záveru, že sa nemôže jednať o okolnosť, ktorá by prípadne vylučovala nutnosť a účelnosť nákladov vynaložených na zabezpečenie náhradného motorového vozidla, a preto dospel k záveru, že žalobca preukázal ujmu spočívajúcu v tom, že poškodený vynaložil náklady na zapožičania motorového vozidla po dobu 29 dní (od 06.09.2021 do 04.10.2021), po ktorú v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej vinníkom nehody, poisteným u žalovaného, nemohol užívať svoje vlastné motorové vozidlo, ktoré bolo poškodené v dôsledku dopravnej nehody. Až po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany poisťovne dňa 04.10.2021 bolo poškodené motorové vozidlo bezodkladne odovzdané držiteľovi v ten istý deň. Dobu prenájmu náhradného motorového vozidla od 06.09.2021 do 04.10.2021, t. j. v trvaní 29 dní, okresný súd preto vyhodnotil ako dôvodnú a preukázanú. Poškodený nevyhnutne a preukázateľne v dôsledku škodovej udalosti, ktorú nezavinil, potreboval náhradné motorové vozidlo od žalobcu, nakoľko nemohol užívať vlastné motorové vozidlo, nakoľko bolo potrebné zabezpečiť jeho opravu, v dôsledku čoho si musel prenajať náhradné motorové vozidlo až do vydania vlastného vozidla, za ktoré uhradil nájom v celkovej

výške 1.103,00 eur, v dôsledku čoho mu v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou vznikla skutočná škoda.

14. Vo vzťahu k poplatku za pristavenie vozidla okresný súd uviedol, že k jeho dojednaniu došlo v Zmluve o nájme č. 4/2021 zo dňa 06.09.2021 a jedná sa o náklad, ktorý vyplýva priamo zo zmluvného vzťahu založeného nájmnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom a poškodeným a z hľadiska nutnosti a účelnosti jeho vynaloženia je i táto časť krytá príčinnou súvislosťou spojenou so vznikom dopravnej nehody, pretože k vynaloženiu tejto časti nákladov by v prípade absencie vzniku samotnej poistnej udalosti (dopravnej nehody) nedošlo.

15. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobe v časti uplatnenej istiny vyhovel, a súčasne priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a s poukazom na ust. § 11 ods. 6 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z.

aj úrok z omeškania vo výške 5 % z priznanej sumy od 20.12.2021, teda od času, odkedy sa žalovaný s plnením dostal do omeškania po uplynutí 15-dňovej lehoty na plnenie po skončení prešetrenia poistnej udalosti.

16. Žalobca si v žalobe okrem uplatnenej istiny uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 511,00 eur od 20.12.2021 do zaplatenia. V danej súvislosti konajúci súd uviedol, že úrok z omeškania upravený v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je striktné viazaný na nesplnenie povinnosti poisťovne v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001. V danom prípade však na základe predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaný plnil svoju povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo dňa 03.12.2021 žalobcovi oznámil, že skončil šetrenie poistnej udalosti v rámci trojmesačnej lehoty, nakoľko z tohto oznámenia je zrejmé, že poistná udalosť bola hlásená dňa 05.11.2021. Žalobca odvodzoval uplatnený úrok z omeškania z dôvodu, že žalovaný mu neposkytol poistné plnenie v lehote do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/5/2021 zo dňa 25.02.2021, ktorý

vo svojom odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „odvolací súd má za to, že ukončenie prešetrovania žalovaného, aj keď so záverom, že neposkytne poistné plnenie v plnej uplatnenej výške, ktoré vykonal v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 citovaného zákona, ho nezbavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 citovaného zákona na uplynutie 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. V danom prípade, keď si žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 z. č. 381/2001 Z. z. proti poisťovni, nie je namieste aplikovať ust. § 11 ods. 7 po spojkke alebo, pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou konania a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následne právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Uvedené platí pre prípady, kedy poisťovňa stranou sporu nebola a povinnosť plniť by jej vyplývala z právneho vzťahu

k poisťníkovi, ktorý bol stranou sporu“, a zároveň uviedol, že „ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona zakladá špeciálnu úpravu platenia úrokov z omeškania vo vzťahu k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 citovaného zákona. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorý základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa ods. 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“ V závere svojho odôvodnenia Krajský súd v Žiline uviedol, že „podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti. Pokiaľ žalovaný poukazoval na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.01.2018, odvolací súd poukazuje, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu nie je jednotná. Opačné stanovisko zaujal dovolací súd v rozsudku sp. zn. 5Obo/19/2009 z 25.03.2009, pričom odvolací súd nemá vedomosť, že by v uvedenej otázke bolo prijaté zjednocujúce stanovisko“. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka

od 20.12.2021, potom s poukazom na uvedené právne závery vyššie uvedeného rozhodnutia súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 511,00 eur od 21.12.2021 do zaplatenia, nakoľko žalovaný nesplnil svoj záväzok voči žalobcovi riadne a včas, t. j. neposkytol poistné plnenie, tak ako bolo toto uplatnené žalobcom v lehote splatnosti určenej zákonom, a teda sa dostal do omeškania uplynutím 15 dní od skončenia prešetrenia poistnej udalosti, t. j. dňa 21.12.2021.

17. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi ako úspešnej sporovej strane priznal nárok na ich náhradu voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %.

18. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Svoj opravný prostriedok odvolateľ odôvodnil existenciou odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tvrdiac, že konajúci súd nesprávne právne posúdil vec

a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím prijal nezákonný a právne neudržateľný rozsudok. V dôsledku toho došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, pretože okresný súd sa nevysporiadal s jeho zásadnými skutkovými tvrdeniami v spore, na ktorých zotrval. Prezentoval názor, že okresný súd nepostupoval správne, keď žalobcovi automaticky priznal sumu za prenájom náhradného vozidla uvedenú vo faktúre ako ekvivalent vzniknutej škody bez toho, aby túto sumu podrobil testu účelnosti jej vynaloženia. Žalovaný zopakoval, že súd prvej inštancie opäť neskúmal to, či poskytnutie náhradného vozidla nebolo vzťahom založeným zmluvou o výpožičke, ktorej pojmovým znakom je bezodplatnosť. Tvrdil, že za situácie, ak žalovaná pohľadávka bola postúpená na samotného vystavovateľa faktúry, môže to indikovať existenciu bezodplatného vzťahu medzi žalobcom a poškodeným. Odvolacie námietky žalovaného smerovali aj proti určaniu dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla, keď poškodený akceptoval ako dobu nájmu aj čas presahujúci dobu nevyhnutne potrebnú na opravu jeho vozidla. Práve preto sa podľa názoru odvolateľa nejedná o účelne vynaložené náklady tak, ako to vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo 23/2008 zo dňa 21.12.2009 a sp. zn. 3 MCdo 3/2015 zo dňa 28.06.2016. Doba, počas ktorej autoservis „zadržoval“ vozidlo poškodeného aj po ukončení opravy z dôvodu čakania na predloženie krycieho listu od poisťovne, nie je relevantná vo vzťahu k dôvodnosti a účelnosti vynaložených nákladov, a to ani v prípade argumentácie žalobcu o „bežnej obchodnej praxi“.

Zákon v prípade zádržného práva výslovne hovorí o možnosti zadržať vec len v prípade zabezpečenia veriteľovej splatnej peňažnej pohľadávky. V prejednávanej spore však nebola žiadnym spôsobom preukázaná splatnosť pohľadávky autoservisu a ani jeho oprávnenosť zadržovať vozidlo poškodeného. Navyše, samotné vynaloženie akýchkoľvek nákladov je sporné, keďže faktúra bola uhradená formou započítania medzi žalobcom a poškodeným.

20. Pri hodnotení skutkových okolností zistených na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd nepostupoval správne, keď nárok žalobcu na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla priznal v celom uplatnenom rozsahu bez bližšieho odôvodnenia svojho rozhodnutia, pre ktoré považoval za účelné aj uplatnenie náhrady v súvislosti s časom, kedy poškodené motorové vozidlo už po čase jeho opravy (po 30.09.2021) bolo naďalej ponechané v autoservise bez možnosti poškodeného toto motorové vozidlo užívať. Na základe toho uzavrel, že dobu prenájmu náhradného motorového vozidla považuje za dôvodnú a preukázanú. Je tak zrejmé, že okresný súd sa zaoberal len otázkou, či bolo poškodené vozidlo v servise v rovnakom čase, v akom bolo prenajaté i náhradné vozidlo, a teda v zmysle ustálenej súdnej praxe neskúmal skutočnú dôvodnosť a nutnosť užívať prenajaté vozidlo poškodeným. Okresný súd teda nepostupoval správne, ak sa vôbec nezaoberal prípadnou možnosťou poškodeného využívať alternatívnu dopravu (napr. iné vozidlo), ale automaticky považoval za účelne vynaloženú sumu nájomného účtovaného žalobcom za náhradné vozidlo počas zotrvania poškodeného vozidla v autoservise.

21. Podľa názoru odvolateľa žalobca v tomto spore doposiaľ nepreukázal žiadny objektívny dôvod, pre ktorý bol poškodený vylúčený z užívania svojho vozidla aj po dni 30.09.2021, kedy malo podľa faktúry č. 22100755 vystavenej autoservisom vykonávajúcej opravu poškodeného vozidla dňa 30.09.2021 dôjsť k „dodaniu tovaru, poskytnutiu služby“ (oprave poškodeného motorového vozidla). Takýto dôvod nezakladá ani „bežná obchodná prax“ autoservisov, ak bolo auto poškodeného dňom 30.09.2021 opravené, t. j. v prevádzkyschopnom stave, a zároveň neexistoval dôvod na to, aby si autoservis na vozidlo poškodeného oprávnenne uplatnil či už zmluvné alebo zákonné zádržné právo (§ 151s Občianskeho zákonníka). Z vykonaného dokazovania nevyplýva ani skutočnosť, že by sa poškodený po oprave svojho vozidla dňa 30.09.2021 domáhal od autoservisu jeho vydania. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom nemôže mať vplyv na dôvodnosť nároku žalobcu ani dojednanie dĺžky nájmu v zmluve o nájme č. 1/2021 uzavretej dňa 06.09.2021 medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným (H. A.) ako nájomcom.

22. Na základe uvedeného neobstojí argumentácia okresného súdu prezentovaná v napadnutom rozhodnutí, že žalobca nemohol ovplyvniť dĺžku opravy, keďže po 30.09.2021 bolo už jeho vozidlo opravené a bola vystavená aj faktúra, odhladiac od neprimeranej dĺžky opravy, ktorú, ak by mal znášať sám poškodený, jednoznačne by sa snažil vplyvať na opravovňu, keď už nielen

počas doby opravy, ale aj pred samotnou opravou by sa snažil zistiť dobu trvania opravy. Argumentácia prvoinštančného súdu ohľadne nevyhnutnosti nákladov by ad absurdum znamenala, že aj v prípade, ak by vozidlo bolo odovzdané na opravu 01.01. a bolo by opravené už 02.01., ale faktúra by bola vystavená až 28.01., pričom krycí list by sa z dôvodov na strane subjektu povereného doručení (pošta) podarilo doručiť až 02.03. a poškodený by mal počas tejto doby zapožičané vozidlo, škodca by bol povinný hradiť celú takúto dobu nájmu.

23. Odvolateľ sa nestotožnil ani s rozhodnutím prvoinštančného súdu o dôvodnosti uplatneného nároku na úroky z omeškania, keď splnenie povinnosti poisťovateľa (žalovaného) podľa ust. § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. nemožno podmieňovať prijateľnosťou tvrdení obsiahnutých v oznámení o ukončení šetrenia poisťnej udalosti (keď bližšie odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018). Súčasne odvolateľ poukázal aj na právny názor Krajského súdu v Žiline prezentovaný v uznesení sp. zn. 6Co/14/2023 zo dňa 28.02.2023, ktorý bol pre súd prvej inštancie záväzný.

24. V závere opravného prostriedku odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže právne závery obsiahnuté v jeho odôvodnení nie sú podporené relevantnými ustanoveniami, ani nie sú v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdnych autorít, v dôsledku čoho nesie napádaný rozsudok prvky arbitrárnosti.

25. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

26. Uviedol, že žalovaný vo svojom opravnom prostriedku neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov okresného súdu. V podanom odvolaní len opakuje námietky, ktoré už vzniesol v odpore proti platobnému rozkazu i v predchádzajúcom odvolacom konaní, s ktorými sa súdy oboch inštancií už vysporiadali. V konaní pred súdom žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by rozsudkom priznaný nárok v prospech žalobcu mohol akokoľvek spochybníť. Jeho odvolanie je len prejavom nesúhlasu s rozsudkom, avšak postoj žalovaného nemá vecné ani právne opodstatnenie. Napadnuté rozhodnutie žalobca považuje za vecne správne, pretože konajúci súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného vozidla za dobu opravy poškodeného motorového vozidla z titulu škodovej udalosti zavinenej poisteným v rozsahu 29 dní, t. j. za celé žalované obdobie, súd prvej inštancie dôsledne odôvodnil v bode 23. napadnutého rozsudku.

27. V záujme právnej istoty pri posúdení vecnej legitímácie žalobcu vo väzbe na otázku, či reálne došlo k vzniku nákladov u poškodeného za prenájom náhradného vozidla, je podľa žalobcu potrebné vychádzať zo zmluvy o postúpení pohľadávky ako inomínatnej zmluvy, ktorú uzatvoril poškodený ako postupca so žalobcom ako postupníkom, ktorý bol zároveň prenajímateľom náhradného motorového vozidla. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov za prenájom vozidla (budúcej škody), a zároveň k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojím menom na svoj účet. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Bratislave vo veci sp. zn. 2Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015.

28. V danej veci je relevantná skutočnosť, že poškodený bol nútený v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím mu vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal spôsobom nahrádzajúcim platenie – započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. To znamená, že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Uvedený postup pri vzájomnom vysporiadaní nárokov súvisiacich s prenájomom vozidla negatívne zasahuje do majetkových práv poškodeného a je popretím inštitútu a funkcie náhrady škody, ktorou je minimalizovať a reparovať vplyv škodovej udalosti v majetkovej sfére poškodeného. K otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zhodne, ako aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, argumentovali napríklad rozsudky Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Cb/106/2018, sp. zn. 18Cb/133/2018 zo dňa 11.10.2018, sp. zn. 19Cb/201/2017 zo dňa 20.03.2018, sp. zn. 10Cb/136/2017 zo dňa 20.03.2018, 18Cb/249/2017 zo dňa 15.03.2018, sp.

zn. 18Cb/272/2017 zo dňa 29.03.2018, či rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/23/2018 zo dňa 06.09.2018, rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 17C/8/2018 zo dňa 11.10.2018 a rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8Cb/38/2018 zo dňa 12.11.2018. V označených rozhodnutiach mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú.

K otázke samotného vzniku práva žalobcu sudy poukazujú na obsah Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom

v bode 5., kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu

v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na dojednanie bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky.

29. Žalobca bol preto toho názoru, že i v aktuálne posudzovanom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu s poukazom na ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Takýto výklad je materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktno formálnym výkladom práva. K účinkom platného postúpenia pohľadávky preto jednoznačne došlo momentom uzatvorenia zmluvy

o postúpení pohľadávky zo dňa 07.01.2020. Neobstojí preto argumentácia žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

30. Nadväzne napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zohľadnilo i názor odvolacieho súdu, ktoré je plne súladné s povahou a charakterom inštitútu započítania pohľadávok, jeho zmyslom a podstatou, ktorou je práve dohoda účastníkov tohto právneho úkonu. Pri posudzovaní

nutnosti a účelnosti nákladov vzniknutých z titulu nájmu náhradného vozidla je preto potrebné vychádzať z premisy, že samotné vykonanie opravy nebolo v nijakom prípade rozhodnutím poškodeného, ale výsledkom škodovej udalosti zavinennej práve klientom žalovaného. Poškodený prenájmom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňoval jemu vzniknutý nepriaznivý stav. Vzhľadom k tomu nie je možné a spravodlivé ho následne sankcionovať rozhodnutím, ktorým by súd alibisticky konštatoval nedostatok príčinnej súvislosti medzi trvaním opravy, resp. dobou, počas ktorej je poškodené vozidlo zadržované v autoservise a jeho obmedzením v užívaní vlastného motorového vozidla. Žalobca akcentoval, že poškodený si riadne splnil všetky povinnosti za účelom včasného a okamžitého uplatnenia nároku na náhradu škody v súvislosti so škodovou udalosťou, a to vo vzťahu k žalovanému, ako aj voči autoservisu. O tom, že z jeho strany nešlo o nijaké špekulatívne konanie, svedčí aj skutočnosť,

že poškodený nechal svoje vozidlo opraviť v autoservise Auto Becchi, s.r.o., ktorý je obchodným partnerom žalovaného, a súčasne autorizovaným servisom pre model poškodeného vozidla. Ako spotrebiteľ preto poškodený v dobrej viere očakával, že jeho motorové vozidlo bude riadne, spoľahlivo a rýchlo opravené. Je potrebné si uvedomiť, že práve poškodený je rukojemníkom celej situácie, kedy je vylúčený z používania vlastného motorového vozidla, dĺžku zotrvania vozidla v autoservise nevie žiadnym spôsobom ovplyvniť, je nútený čakať, kým poisťovňa – žalovaný vybaví poistnú udalosť a poskytne plnenie za opravu poškodeného motorového vozidla autoservisu, a preto je absurdné prenášať akúkoľvek zodpovednosť na poškodeného, nakoľko jemu bol tento stav vnútený práve v dôsledku predmetnej dopravnej nehody. V prejednávanom spore nebola sporná skutočnosť, že autoservis a žalovaný v danom prípade sú obchodnými partnermi a na základe tohto partnerstva autoservis vydá poškodenému motorové vozidlo na podklade krycieho listu vydaného poisťovňou – žalovaným, ktorý doručil autoservisu. S ohľadom na bežný postup pri opravách motorových vozidiel je zrejme a logické, že poškodený nemá podrobné informácie

o priebehu opravy a nemá ani nijakú možnosť ovplyvniť jej trvanie alebo celkovú dĺžku doby, ktorá uplynie od doručenia faktúry za opravu poškodeného vozidla vystavenej autoservisom

a doručenej poisťovni (žalovanému) do dňa doručenia krycieho listu (ako náhrady úhrady tejto faktúry) zo strany poisťovne (žalovaného). Pre posudzovanie žalobcom uplatneného nároku je potrebné tento nárok posudzovať komplexne a vziať do úvahy reálnu dobu, po ktorú bol poškodený v dôsledku protiprávneho konania klienta žalovaného vylúčený z užívania svojho vozidla. Zároveň pri posudzovaní nutnosti a účelnosti nákladov vzniknutých z titulu nájmu náhradného vozidla je potrebné vychádzať z celkovej doby, počas ktorej bolo vozidlo poškodeného z dôvodu jeho opravy v autoservise, a tiež zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Poškodený bol práve zavinením klienta žalovaného vylúčený z užívania svojho vozidla až do okamihu, kým žalovaný neuhradil predmetnú faktúru za opravu poškodeného vozidla (doručil krycí list) autoservisu. Zároveň žalobca zdôraznil, že

faktúru za opravu vozidla autoservisu žalovaný bez akýchkoľvek okolností či námietok v celom rozsahu uhradil. Preto je podľa jeho názoru objektívne akceptovateľné a účelné trvanie nájmu náhradného vozidla po celý čas opravy poškodeného vozidla, kedy sa toto preukázateľne nachádzalo v autoservise a táto skutočnosť nemôže

a nemala by byť na úkor poškodeného. Žalovaný alibisticky opomína, že medzi žalovaným nárokom, konaním škodcu (povinne zmluvne poisteným u žalovaného) a vznikom škody je jednoznačne daná príčinná súvislosť. Poškodený nemal žiadnu možnosť prevziať si svoje vozidlo z autoservisu skôr, ako bol autoservisu doručený krycí list zo strany žalovaného. Záviselo teda od žalovaného, ako promptne doručí krycí list autoservisu, a preto je možné konštatovať, že ku vzniku škody v žalovanom rozsahu prispel svojím konaním/nekonaním

aj samotný žalovaný. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že nárok bol voči nemu uplatnený nedôvodne. Žiaden autoservis nevydá poškodenému opravené motorové vozidlo skôr, ako je faktúra za opravu jeho vozidla uhradená, resp. doručený krycí list

(ako náhrada úhrady) zo strany poisťovne. Uvedené žalobca preukázal v tomto spore potvrdením o bežnej obchodnej praxi autoservisov. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že sa jedná o nepreukázanie oprávnenosti na zadržiavanie motorového vozidla poškodeného

a praktiky autoservisu, žalobca uviedol, že autoservis nie je stranou v tomto konaní, žalovaný nežiadal preskúmať neprijateľnosť tejto obchodnej praktiky autoservisu. Súd prvej inštancie preto nemohol nad rámec svojich oprávnení a zásad civilného sporového konania sa v tomto spore zaoberať posudzovaním zmluvných podmienok autoservisu ako subjektu, ktorý ale nie je stranou tohto sporu. V konaní nebolo preukázané žiadne porušenie právnej povinnosti alebo protiprávneho konania autoservisu. Netreba opomínať fakt, že nebyť prvotnej príčiny - konania škodcu ako vinníka nehody, nemusel by poškodený dať vozidlo do autoservisu

a nedošlo by k vylúčeniu jeho užívania jemu patriaceho vozidla a ku vzniku škody. Bol to žalovaný, ktorý mal možnosť doručiť krycí list včas, resp. skôr, keďže si je dobre vedomý všeobecnej obchodnej praxe autoservisov uplatňovanej pri úhrade škôd z povinného zmluvného poistenia a ktorý túto obchodnú prax bežne toleruje a rešpektuje. Je tak zrejme,

že poškodený v danom prípade žiadnym spôsobom neprispel k svojvoľnému navýšeniu nákladov zapožičania náhradného motorového vozidla a faktickú dĺžku trvania doby, počas ktorej bol poškodený bez svojho zavinenia vylúčený z používania svojho vozidla, nie je možné pričítať na jeho úkor. Práve naopak, za daných okolností je potrebné prihliadnuť

na objektívnu zodpovednosť žalovaného pri refundácii nákladov hradených z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom následne je na ňom, aby si podľa vlastného uváženia uplatnil sporný nárok u opravcu poškodeného vozidla. Žalobca je si vedomý ustálenej rozhodovacej praxe a súhlasí s tým,

že škodca je povinný nahradiť škodu v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov.

Z predložených listinných dôkazov však vyplýva, že nárok uplatnený žalobou je v celom rozsahu dôvodný. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje len skutočnú škodu, ktorá vznikla poškodenému v súvislosti so škodovou udalosťou zapríčinenou klientom žalovaného, za ktorú žalovaný priamo zodpovedá. Dôvodnosť a účelnosť týchto nákladov vyplýva z predložených listinných dôkazov a zodpovednosť žalovaného, ktorá mu vyplýva z povinného zmluvného poistenia, nemožno vylúčiť, resp. obmedziť len do jemu vyhovujúcej miery.

31. Pokiaľ odvolateľ namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, žalobca zdôraznil, že odôvodnenie súdu prvej inštancie zodpovedá náležitostiam uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením veci, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia,

netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Pokiaľ žalovaný namieta dôvod nesprávneho rozhodnutia aj v časti priznaných úrokov z omeškania, ktoré mali byť priznané v rozpore s ustálenou judikatúrou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018), ani túto jeho námietku žalobca nepovažuje

za dôvodnú. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 26. jednoznačne uviedol, prečo i túto časť nároku žalobcovi priznal. Ak aj zákonná úprava týkajúca sa úrokov z omeškania vyplývajúca z ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení, nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, kedy vzniká poškodenému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ viaže tento moment alternatívne na ukončenie šetrenia poistnej udalosti, a súčasne právoplatnosť súdneho rozhodnutia, v takom prípade je potrebné vychádzať z účelu právnej normy, ktorou je dosiahnutie efektívnej reparácie náhrady škody, a preto je nutné vychádzať z okolností a dôvodov neposkytnutia plnenia poisťovňou. Pokiaľ poškodený si riadne splnil povinnosť predložiť všetky potrebné doklady pre ukončenie šetrenia

poisťovne a poskytnutie poistného plnenia, a to v rozsahu postačujúcom pre priznanie nároku súdom, je potrebné takýto postup zohľadniť aj pri posudzovaní otázky vzniku omeškania na strane poisťovateľa. Zmyslom vyššie označenej právnej úpravy nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale zabezpečenie rýchlej a efektívnej ochrany poškodeného. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenia poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania. Takýto výklad zodpovedá i obsahu smernice 2009/103/ES, čl. 22 Postup pri náhrade škody. K rovnakému názoru dospel aj Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku sp. zn. 2Co/240/2014 zo dňa 09.04.2015. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. III.ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018, konštatoval, že výklad prijatý dovolacím súdom, na ktorý poukazuje odvolateľ, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. Rovným spôsobom rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezmi vo veci sp. zn. III.ÚS 214/2020 a III.ÚS 215/2020. Nadväzne Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z takto prezentovaného výkladu Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Obdo 27/2021 zo dňa 23.02.2022.

32. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii.

33. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu o tom, že práve poškodený je rukojemníkom celej situácie, kedy je vylúčený z používania vlastného motorového vozidla. Poškodený však v tomto prípade dopláca na konanie žalobcu, ktorý ako obchodný partner opravovne zakladá svoje podnikanie na poistných udalostiach, a tak je v jeho záujme, aby jeho obchodný partner (opravovňa) vydal poškodenému jeho majetok v čo možno najneskoršom dátume. Každý deň, kedy jeho obchodný partner opravuje vozidlo poškodeného, totiž pre žalobcu ako prenajímateľa náhradného vozidla znamená navýšenie zisku. Žalobca vo svojom vyjadrení de facto priznáva, že v spolupráci so svojim obchodným partnerom poskytuje náhradné vozidlo poškodenému počas doby, kedy jeho obchodný partner zadržiava poškodené vozidlo bez právneho titulu. Týmto konaním bez akéhokoľvek právneho titulu obmedzujú práva poškodeného voľne disponovať so svojim majetkom a súčasne za toto konanie si žalobca uplatňuje aj finančné plnenie od žalovaného. Žalovaný od počiatku poukazuje na skutočnosť, že zmluva o nájme náhradného vozidla je zastretý právny úkon, keď žalobca od počiatku tvrdil poškodenému, že požičanie náhradného vozidla ho nebude nič stáť. Poškodený ako spotrebiteľ mal teda v úmysle uzavrieť bezodplatnú zmluvu o vypožičaní vozidla. Prvoinštančný súd na tento argument žalovaného vôbec neprihliadol, ani sa s ním v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Napokon argumentácia dlhú dobu nájmu náhradného vozidla, po ktorú sa spolu so svojim obchodným partnerom rozhodnú zadržiavať vozidlo poškodeného. Konanie žalobcu tak narúša zásadu poctivého obchodného styku a je v rozpore s dobrými mravmi. V danej súvislosti žalovaný citoval ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 5 CSP a podporne tiež na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV.ÚS 2043/17 zo dňa 14.02.2018.

34. Žalobca vo svojej odvolacej duplike zotrval na svojej doterajšej argumentácii prezentovanej v rámci prvoinštančného i odvolacieho konania.

35. Zdôraznil, že žalobca nikdy netvrdil a ani netvrdí, že by bol obchodným partnerom opravovne. Táto informácia nevyplýva ani z predchádzajúceho podania žalobcu. Práve naopak, v podaní zo dňa 24.07.2023 žalobca uviedol, že žalovaný je obchodným partnerom autoservisu. Vzhľadom k tomu sú akékoľvek domnienky žalovaného o zadržiavaní opraveného vozidla po vzájomnej dohode žalobcu a opravovne, či porušení zásady poctivého obchodného styku zo strany žalobcu, absolútne bezpredmetné. Čo sa týka príčinnej súvislosti medzi nákladmi vynaloženými za prenájom náhradného vozidla v súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou, opačný záver ako ten, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, by nebol správny, nakoľko by sa jednalo o porušenie zásady neminem laedere – nikoho nepoškodzovať. Žalobca zopakoval, že poškodený bol dopravnou nehodou zapríčinenou konaním poisťovne žalovaného donútený zabezpečiť opravu svojho poškodeného vozidla, počas ktorej ho nemohol užívať obvyklým spôsobom, a to po celú dobu jeho zotrvania v autoservise, čoho dôsledkom bol vznik nákladov za nájom náhradného vozidla, ktoré by nepotreboval, ak by k dopravnej nehode nedošlo. Za účelom krytia nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je každý držiteľ motorového vozidla povinný uzavrieť poistnú zmluvu podľa zákona č. 381/2001 Z. z., ktorá je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou. Účelom zákonných ustanovení o zodpovednosti za škodu obsiahnutých v Občianskom zákonníku, na ne nadväzujúce povinné zmluvné poistenie i účelom súdneho konania má byť taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej

miere kompenzovalo, čo je v zhode so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup by podľa názoru žalobcu bol v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu. Závazkový vzťah s poisťovňou je držiteľom motorových vozidiel vnútený zákonom. Poškodený je momentom vzniku škody nútený komunikovať s poisťovňou vinníka dopravnej nehody, ktorá si kladie podmienky pre krytie vzniknutej škody zapríčinennej jej poisťencom, a to v prvom rade určením autorizovaných autoservisov, s ktorými je

v zmluvnom vzťahu. Výberom iného autoservisu by poškodený podstupoval značné riziko pri uplatňovaní nároku na náhradu škody voči poisťovni. Výberom autoservisu, ktorý je v zmluvnom vzťahu s poisťovňou, sa končí jeho súčinnosť s poisťovňou a túto v plnej miere preberá autorizovaný servis, ktorému je poisťovňa zaviazaná plniť za vykonanie opravy, a to práve doručením krycieho listu. Krycí list predstavuje zabezpečenie úhrady nákladov

za vykonanie opravy a protiplnením autoservisu je vydanie opraveného vozidla poškodenému. Vydanie opraveného vozidla až doručením krycieho listu zo strany poisťovne musí predstavovať dohodu medzi autoservisom a poisťovňou, inak by jeho vydanie nemalo opodstatnenie. Zo strany autoservisu tak nejde de facto o uplatnenie zádržného práva podľa

§ 151s Občianskeho zákonníka. Je potrebné si uvedomiť, že vozidlo poškodeného by neskončilo v autorizovanom autoservise, nebyť konania poisťenca žalovaného a inštrukcií poisťovne. V tejto súvislosti konajúci súd opomenul aplikovať ust. § 560 Občianskeho zákonníka, resp. ust. § 326 Obchodného zákonníka, o synalagmatickom záväzku, ktoré vylučujú neoprávnené konanie autoservisu. Tak ako v iných prípadoch, autorizovaný servis ani v tomto prípade neinformoval poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu jeho motorového vozidla: Servis zasiela faktúru rovno poisťovni a opravené motorové vozidlo vydáva poškodenému doručením krycieho listu od poisťovne, resp. vyplatením poisťného plnenia. Na strane poisťovne je povinnosť nahradiť škodu poškodenému za nájom náhradného vozidla počas doby zotrvania opravovaného vozidla v autoservise, čo potvrdzuje i rozhodovacia prax Okresného súdu Žilina, ktorá ju priznáva až do doručenia krycieho listu poisťovňou. Žalobca je presvedčený, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody, pričom

na zabezpečenie krytia predmetných nákladov slúži práve tzv. krycí list poisťovne smerujúc tak k splneniu záväzku autoservisu odovzdať opravené vozidlo poškodenému a objektívne mu tak umožniť jeho užívanie. Skutočnosť, že sa vozidlo poškodeného nachádzalo v autoservise a poškodený ho nemohol užívať, v dôsledku čoho si musel prenajať náhradné vozidlo, je v príčinnej súvislosti s konaním poisťenca žalovaného ako vinníka dopravnej nehody, a teda oprávnenou dobou nájmu náhradného vozidla pre účely priznania nároku na náhradu škody, a teda poskytnutia poisťného plnenia, je celá doba zotrvania vozidla poškodeného v autoservise, ak na dĺžku tejto doby nemá žiaden vplyv konanie, či opomenutie poškodeného. Pokiaľ je doba zotrvania v autoservise podľa názoru poisťovne neprimeraná, nie je dôvod prenášať zodpovednosť na poškodeného. Je to práve poisťovňa, ktorá má dôsledky vyvodzovať voči autoservisu titulom záväzkového vzťahu uzavretého s ním. Skutočnosť, že opravované vozidlo poškodené konaním poisťenca žalovaného zotrúva v autoservise až do vydania krycieho listu poisťovňou, je priamou a bezprostrednou príčinou vzniku uplatneného nároku na náhradu škody, pričom nevydanie vozidla ku dňu poskytnutia zdaniteľného plnenia podľa faktúry vystavenej autoservisom a doručovanej len poisťovni, nepredstavuje žiadnu ďalšiu, ani inú príčinu, ktorá by bola samostatnou a rozhodujúcou príčinou pre vznik škody, resp. v dôsledku ktorej by došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti.

36. Ďalšie podania strán sporu v štádiu odvolacieho konania neboli produkované.

37. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 ako vecne správne potvrdil.

38. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol

a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

39. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho oprávnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

40. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a sp. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe vyhovel, pričom ku svojim záverom došiel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však súd prvej inštancie svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, odvolací súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

41. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky žalovaného o arbitrárnosti nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

42. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé, alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/10, sp. zn. III. ÚS 305/08).

43. Ako už bolo uvedené vyššie, z obsahu napadnutého rozhodnutia pritom zreteľne vyplýva, že sa súd prvej inštancie v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keďže je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, okresný súd uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia konajúci súd popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

44. Žalovaný vo svojom opravnom prostriedku ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. K tejto jeho námietke odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak z správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalovaný konkrétne nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o dôvodnosti doby trvania nájmu náhradného vozidla poškodeným za od 01.10.2021 do 04.10.2021, keď argumentoval tým, že z faktúry vystavenej autoservisom vyplýva, že dátum ukončenia opravy motorového vozidla poškodeného 30.09.2021, kedy už bolo toto vozidlo prevádzkyschopné, a preto trvanie ďalšieho nájmu náhradného vozidla až do doručenia krycieho listu žalovaným už nebolo dôvodné.

45. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tak, ako ju prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Účelom uvedeného zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poisťiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostných poisťiteľov zakladá vznik poistného garančného fondu, z ktorého sa odškodňujú obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo. Účelom povinného zmluvného poistenia je teda zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie príkorí poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkovateľom motorového vozidla, a to nielen vo sfére materiálnej ujmy vychádzajúc s ust. § 4 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poisťovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody, ale aj vo sfére rozsahu ingerencie poškodeného, spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Inak povedané, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potom potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III.ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023 poukázal na to, že „...Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok...“.

46. V prejednávanej spore bolo zásadné zodpovedanie otázky, či poškodenému (právne predchodcovi žalobcu) vzniká nárok na náhradu škody spočívajúcej v nájme náhradného motorového vozidla do vykonania opravy poškodení motorového vozidla, ktoré boli spôsobené škodcom (poisteným), alebo až do doby, po ktorú poškodený nemohol predmetné motorové vozidlo užívať.

47. Odvolací súd vo všeobecnosti k námietkam žalovaného uvádza, že z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poistná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú

škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zaviniel klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprimeraným zaťažovaním a požadovať od neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t. j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný. Už samotný stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je totiž pre poškodeného záťažový, ktorý ho výrazne obmedzuje. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok.

48. Zo skutkových záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 14.08.2021 došlo v F. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda prevádzkou motorového vozidla Škoda Felicia EČV: F. (v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného), ktorý uvedenú poistnú udalosť eviduje pod č. 9570075013. Z nesporných skutkových tvrdení žalovaného vyplýva, že uvedená poistná udalosť mu bola nahlásená dňa 16.08.2021. Notoricky známou a tiež z vlastnej rozhodovacej činnosti identických veciach (napr. vo veci sp. zn.:11Co/88/2023) je odvolaciemu súdu v známa prax, že autoservis je zo strany poškodeného splnomocnený na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poistné plnenie nežiadal uhradiť na svoj účet, ale žiadal, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania krycieho listu žalovaným. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zaviniel jeho poistník na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach – servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný (exkluzívny) vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného opravy, na čo slúži práve tzv. krycí list. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že predmetný postup bol uplatnený aj v prejednávacom prípade. Uvedený záver zodpovedá tvrdeniam žalobcu o bežných obchodných praktikách servisov vykonávajúcich opravy motorových vozidiel, pričom žalovaný v konaní relevantným spôsobom nespochybnil vyjadrenie spoločnosti Auto Becchi, s.r.o., ktorá vykonávala opravu motorového vozidla poškodeného, a ani vyhlásenia ďalších autorizovaných servisov, t. j. spoločnosti FINAL-CD spol. s r. o., prípadne MD-Bavaria Žilina, s. r. o., ALTERIA MOTOR, s.r.o., z ktorých vyplýva, že bežnou praxou týchto servisov je, že v deň ukončenia prác súvisiacich s opravou poškodeného motorového vozidla servis vystaví faktúru, v ktorej sú vyčíslené náklady na opravu, a túto faktúru v deň jej vystavenia automaticky odosiela poisťovni, ktorá z PZP vinníka nehody je povinná faktúru zaplatiť a v prípade, ak poisťovňa je ich zmluvným partnerom (rozumej partnerom autoservisu), sa ako náhrada úhrady faktúry využíva tzv. krycí list s tým, že servis vydá poškodenému opravené vozidlo bezodkladne po doručení krycieho listu. Je potom nepochybné, že žalovaný mal o tomto zaužívanom postupe autoservisov vedomosť. Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom. Bol to práve žalovaný, ktorý po doručení faktúry autoservisom nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej opravy a bolo na ňom, či zrealizuje jej úhradu, alebo len doručí krycí list autoservisu. V danom prípade to bol teda žalovaný, ktorý objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

49. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk odvolací súd dospel k záveru, že za daných okolností nedochádza na strane poškodeného k zmene jeho postavenia už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho motorového vozidla, ale k tomuto dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu.

Odvolací súd zdôrazňuje, že argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci stav založený poškodeným a autoservisom a svojvoľným určením termínu vydania krycieho listu prípadne úhrady objektívne odďaľuje vydanie motorového vozidla poškodenému.

50. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanom prípade neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by (v posudzovanom období od 06.09.2021 do 04.10.2021) zakladali záver o omeškaní autoservisu s opravou motorového vozidla poškodeného a na to nadväzujúcim vyhotovením a zaslaním faktúry za opravu vozidla žalovanému, príp.

o omeškaní poškodeného s prevzatím opraveného motorového vozidla. Zo zistených skutočností, t.j. že poškodený si dal opraviť poškodené motorové vozidlo v servise, ktorého zmluvným partnerom je žalovaný, splnomocnil predmetný autoservis (t.j. subjekt, ktorý ako zmluvný partner rozhodne musel mať skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poistných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla) na komunikáciu so žalovaným (s tým, že úhrada ceny opravy poškodeného motorového vozidla bude likvidovaná formou „krycieho listu“), pri (žalovaným nepopretom) vyjadrení žalobcu o tom, že poškodený nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu opravy poškodeného motorového vozidla, vyplýva, že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela a že úhrada ceny diela bude zabezpečená vydaním krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla poškodeného nezasielal poškodenému, ale zasielal ju priamo žalovanému. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí (s poukazom na vyššie uvedené vyjadrenie spoločnosti Auto Becchi, s.r.o., prípadne ďalších autoservisov) bude predmetné motorové vozidlo poškodenému vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto „procesu“ bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady), ktorú mal vykonať samotný žalovaný. Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom, pričom bol to práve žalovaný, ktorý svojvoľným určením termínu vykonania úhrady (resp. vystavenia krycieho listu) objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

51. Vyššie vyslovené závery podľa názoru odvolacieho súdu nachádzajú v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve tak, ako je prezumované § 151s Občianskeho zákonníka, na ktoré (aj keď nie pri úplne identických východiskách) poukazoval aj súd prvej inštancie. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu, a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v prejednávanom spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným) a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak, ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktčného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť

nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktčného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisovi povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom týkajúcim sa námietok voči voľbe toho-ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak, ako to bolo aj v prejednávacom prípade). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisovi škodu uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti) oprávnený či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Uvedená prax autoservisov nepochybne svedčí tiež o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov.

52. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

53. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 14.08.2021) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla daná až do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného. Z uvedeného dôvodu nemôže byť tento nárok žalobcu považovaný za rozporný s dobrými mravmi.

54. Na rozhodnutie súdu v tejto veci by nemohla mať vplyv ani prípadná žalobcom tvrdená neplatnosť Zmluvy o nájme č. 4/2021, uzavretej dňa 06.09.2021 medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom. V danej súvislosti odvolací súd dodáva, že sa jednalo o nájom na dobu určitú a medzi zmluvnými stranami tak vznikol právny vzťah, na základe ktorého prenajímateľ prenechal nájomcovi do užívania predmet nájmu (náhradné vozidlo) za dohodnutú odplatu. Občiansky zákonník vo všeobecnosti pre uzavretie nájomnej zmluvy pritom nevyžaduje osobitnú formu. Medzi stranami sporu tak bolo dojednané dočasné právo úžitku veci (náhradného vozidla) v prospech nájomcu. Niet dôvod preto považovať predmetnú nájomnú zmluvu za neplatnú. Navyše, pokiaľ by aj bol takýto právny úkon neplatný, nájomca by bol povinný v zmysle ustálenej judikatúry poskytnúť prenajímateľovi peňažnú náhradu, ktorá musí zodpovedať peňažnému oceneniu získaného bezdôvodného obohatenia, ktoré by v číselnom vyjadrení v zmysle ustálenej judikatúry (napr. R 26/1986) nepredstavovalo inú sumu. S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu a zistený skutkový stav neprichádza do úvahy ani žalobcom tvrdený vznik záväzku založený zmluvou o výpožičke náhradného vozidla uzavretou medzi žalobcom a poškodeným. Jej existenciu žalobca v spore síce tvrdil, ale žiadnym spôsobom nepreukázal. Súčasne netreba opomíňať fakt, že Zmluvou o postúpení pohľadávok, uzatvorenej medzi poškodeným a žalobcom dňa 06.09.2021 došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky.

55. Zároveň je nutné dodať, že pre odvolací súd nevyplýva z § 391 ods. 2 CSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť (pozri napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III.ÚS 46/2013-40 zo dňa 03.09.2013) tak, ako tomu bolo o v prejednávacom prípade, kedy vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom

prvej inštancie odvolací súd odklon svojich záverov v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení sp. zn. 6Co/14/2023 zo dňa 28. februára 2023 zdôvodňuje neskorším nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III.ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.02.2023, v ktorom sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Ďalej Ústavný súd v bode 23. tohto nálezu konštatoval: „Preskúmaná záležitosť nie je v poisťných vzťahoch nijako nová. Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu, sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napríklad dobu vystavenia posudku o škode a časť komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu“ (Greger R., Zwickel M., Haftung im Straßenverkehr Handbuch und Kommentar 2014, Walter de Gruyter GmbH, Berlin/Boston, str. 651).

56. K tomu odvolací súd uvádza, že je pravdou, že hypoteticky mohol faktúru za opravu vozidla zaplatiť aj poškodený, ktorý by si tak mohol vozidlo v autoservise vyzdvihnúť

už po reálnom ukončení opravy 30.09.2021. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany v tomto spore však netvrdil, ani inak nevyšlo najavo, že poškodený s ohľadom na svoje majetkové a finančné pomery bol schopný bezproblémovej úhrady ceny opravy poškodeného motorového vozidla z vlastných zdrojov.

57. Pokiaľ by však aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou, na účely krytia náhodných udalostí nemožno podľa mienky odvolacieho súdu spravodlivo žiadať, aby túto použil práve na (hoc dočasne) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Skutočnou otázkou však je, či aj bolo povinnosťou poškodeného postupovať hore uvedeným spôsobom. Odpoveď na túto otázku pritom treba hľadať výkladom e ratione legis zákona o povinnom zmluvnom poistení. Konkrétne si treba uvedomiť, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Je teda namieste, aby škodu na majetku uhrádzala priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného – najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny za opravu motorového vozidla. Nakoniec – vzhľadom na to, že prevádzkou motorových vozidiel vznikajú často relatívne vysoké škody (t. j. škody presahujúce sumu 1.000,00 eur), pre väčšinu populácie by bolo zložité zaplatiť cenu za opravu vozidla a následne čakať, kým poisťovňa tieto výdavky poškodenému refunduje.

58. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za vhodné zdôrazniť, že poškodený je v dôsledku ním nezavinenej škodovej udalosti beztak zaťažovaný rôznymi bremenami, keď musí komunikovať s poisťovňou (čím poškodený spotrebúva svoj voľný čas), vozidlo pristaviť na obhliadku technikovi (čím poškodený zasa spotrebúva svoj čas a peniaze na PHM), vozidlo odviezť do a zo servisu (a opäť spotreba času a PHM), a teda je nanajvýš nevhodné žiadať od neho, aby ešte aj zo svojho zaplatil faktúru za opravu a následne, aby vybavoval v poisťovni škodcu jej preplatenie.

59. Uvedenej argumentácii nasvedčuje aj dôvodová správa k zákonu o povinnom zmluvnom poistení, z ktorej vyplýva „Právnu ochranu poškodeného návrh zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poisťiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poisťnú zmluvu a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostným poisťiteľov zakladá vznik poisťného garančného fondu, z ktorého sa budú odškodňovať obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo“.

60. Pokiaľ žalovaný v tomto spore poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV.ÚS 2043/17 zo dňa 14.02.2018 alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. I.Cz 86/90 zo dňa 30.11.1990, odvolací súd dodáva, že v ňom citované rozhodnutia označených súdom nenapíňajú pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky definoval v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo dňa 06.03.2017, v ktorom sa uvádza, že „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně v nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivě v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP možno pod pojmom dovolací súd rozumieť

len Najvyšší súd Slovenskej republiky, a nie Najvyšší súd Českej republiky.

61. Súčasne z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd v civilnom sporovom konaní viazaný. Je zrejmé, že rozhodnutia iných okresných, či krajských súdov takýmto nie sú.

62. Neobstojí ani argumentácia odvolateľa o tom, že žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania. Krajský súd sa k tejto otázke už podrobne vyjadril vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III.ÚS 309/2020-33 zo dňa 14. októbra 2021, ktorým bol zrušený odvolateľom označovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018. Ústavný súd Slovenskej republiky sa v označenom rozhodnutí zaoberal otázkou povinnosti poisťovne zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, konkrétne ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP, kde konštatoval, že na priznanie úroku z omeškania sa vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie 3 mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplате nejakej náhrady skutočne došlo. Tým však zrejme nemá byť dotknutý rozsah poisťného plnenia, ktorým je krytie nárokov poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá pre plné štandardné odškodnenie na seba viaže aj povinnosť platenia úrokov z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca pri pohľadávkach vzniknutých z ublíženia na zdraví (oproti iným škodám) sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, že by sa jeho omeškание a s tým spojené úroky z omeškania viazali nie na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. Každý škodca by mohol logicky bez sankcie oddialiť riešenie škody „odkazom na súd“ a neprijateľnosť takejto konštrukcie umožňuje aj predstava, že „čím dlhší súdny proces, tým lepšie pre škodcu“. Trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poisťného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota

na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poisťnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) vzniknutej z ublíženia na zdraví. Výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poisťného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy“. Zároveň Ústavný súd SR poukázal aj na obsah smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole, ktorú dovolací súd nezohľadnil pri výklade ustanovení zákona o PZP, nepostupoval v súlade s právom Európskej únie. K rovnakému názoru dospel Ústavný súd SR i v ďalších svojich rozhodnutiach sp. zn. III.ÚS 214/2020 a sp. zn. III.ÚS 215/2020 a nadväzne i Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Obdo 27/2021 zo dňa 23.02.2022.

63. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

64. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

65. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože žalobca bol v tomto štádiu konania úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

66. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).